

Lemonade

Da jeg var ni år, besøgte jeg gamle hr. Dawson. Jeg snakkede med ham og serverede lemonade. Men snart serverede jeg mere end det.

Jeg var pigespejder dengang, og en sommer arbejdede jeg på at få mit duelighedstegn for frivilligt socialt arbejde. Min spejderleder foreslog derfor at jeg blev besøgsven hos gamle hr. Dawson. Han boede lige ved siden af mig og min familie, og jeg kunne se hr. Dawsons have fra mit værelse.

Vi havde kendt Dawsons i mange år. De var et ældre ægtepar uden børn, og mor sagde at det var vigtigt at være social over for Dawsons, fordi de kun havde hinandens selskab. Desuden foregik det i 70erne, og jeg tror vi var mere sociale dengang. Hr. Dawson havde altid været flink, men efter at fru Dawson døde, virkede han fjern selv over for mig. Han plejede ellers at lege med mig i haven da jeg var mindre.

Da jeg var otte, døde fru Dawson. Af alderdom tænker jeg. Hun var den ældste af de to. Min mor begyndte at besøge hr. Dawson oftere, og når hun ikke kunne, besøgte min far hr. Dawson. "Hej, Dawson, noget nyt i dag?" var hans sædvanlige bemærkning, og hr. Dawson sagde 'hej'. Så snakkede de sammen et par minutter. Jeg kan huske en dag min

far kom tilbage fra hr. Dawson og min mor spurgte, hvordan det gik. Far havde rystet på hovedet, og min mor havde set lidt trist ud. Så mine forældre syntes også det var en god ide at jeg blev besøgsven hos hr. Dawson.

En dag efter skoletid bankede jeg på hr. Dawsons dør. Efter et par slag åbnede han. Jeg bemærkede det fjerne udtryk i hans ansigt; som om han hørte mine ord uden rigtig at lytte til hvad jeg sagde. Jeg havde ikke tidligere bemærket hvor gammel hr. Dawson var blevet. Jeg havde altid tænkt på ham som en voksen person, men ikke som en gammel mand. Hans hår var tyndere nu og gråt, og han gik foroverbøjet som om hans jakke var lidt for tung for hans skuldre.

”Hej, hr. Dawson, jeg har et projekt fordi jeg er pigespejder ... ”

Sådan startede det. De fleste dage sad vi i hr. Dawsons baghave, og for det meste var han tilfreds med at sidde stille og lytte til insekternes summen. Jeg sad så i måske tyve minutter og prøvede at snakke lidt, selv om han ikke altid svarede. Andre gange gik vi rundt i haven og ordnede småting.

Hjemmelavet lemonade var mit speciale på det tidspunkt, så jeg bad altid om at måtte lave lemonade i hr. Dawsons køkken.

En aften da vi sad og nippede til lemonade og

ventede på solnedgangen, må jeg have siddet på en måde, som ikke var særlig lady-like. Jeg havde sommerkjole på og bemærkede at hr. Dawson kiggede på mig. Ikke på mit ansigt, men på mine ben. Jeg havde sat den ene fod op under mig på stolesædet, så kanten af min kjole var gledet op. Hr. Dawson havde frit udsyn til mit undertøj.

Stille tog jeg foden ned og kiggede den anden vej imens, for jeg ønskede ikke hr. Dawson skulle blive flov fordi jeg havde afsløret ham i at kigge på den måde.

Pludselig så han mig direkte i øjnene. Det havde han ikke gjort længe. Måske ikke siden fru Dawson døde.

"Nå Ann," sagde han mens han nippede til lemonaden, "hvordan var skolen i dag?"

Det var ikke meget af en samtale, men alligevel flere ord end han havde sagt i lang tid.

Den næste aften gennemførte vi den samme rutine. Jeg lavede lemonade i køkkenet og bagefter sad vi haven. Jeg prøvede at få hr. Dawson til at tale, men det var igen som før; ingenting eller svar som ikke førte nogen steder hen. Jeg gik hjem ved solnedgang og følte mig skuffet. Jeg ville gerne gøre hr. Dawson glad, men jeg vidste ikke hvordan.

Flere dage senere sad vi igen i haven. Jeg sad på en havestol og strittede med benene – nok mere end jeg behøvede for at sidde komfortabelt. Desuden havde jeg lænet mig bagud og betragtede himlen. Jeg hørte hr. Dawson skifte stilling i sin stol, da jeg kiggede, drejede han hurtigt hovedet bort.

Så var det jeg begyndte at fatte hvad der foregik. Jeg bemærkede hvorledes hr. Dawson sad mere ret op og ned. Ikke sammenfalden og trist som han plejede. Han kastede stjalne blikke på mig. Jeg var af middel højde, omkring 135 cm, med langt brunt hår, som jeg lod hænge ned på skuldrene. Mine arme og ben var tynde, men ret stærke. Jeg var fuldstændigt flad på brystet, og min ende lignede mest en drengs.

”Hvad lavede De her i nabolaget, da De voksede op hr. Dawson?”

Jeg havde helt sikkert stillet det spørgsmål en million gange de sidste to uger. Mor havde fortalt at hr. Dawson havde boet i kvarteret hele sit liv og at det derfor var et godt spørgsmål at stille ham. Forskellen fra de andre gange jeg havde spurgt, og til denne gang, var at jeg denne gang lænede mig tilbage og kiggede op mod himlen, jeg havde også sat den ene fod op på sædet under mig så kanten af min kjole var gledet op.

”Jo, Ann,” han talte langsomt, mens jeg blev ved at kigge på himlen. Jeg kunne føle at han stirrede. ”Vi

plejede at spille bold på marken der hvor Sandersons hus er nu.

”Har Sandersons hus da ikke været der altid?”

På den måde talte vi en halv time, og jeg blev siddende i samme stilling indtil jeg skulle gå.

Herefter sørgede jeg for at have kjole på hver gang jeg besøgte hr. Dawson. Jeg var ikke dum, jeg vidste godt det var forkert, men det skadede jo hverken mig eller hr. Dawson, så hvad var problemet? Mine forældre havde fortalt mig at fremmede mænd kunne være farlige, men hr. Dawson var ikke fremmed og heller ikke farlig.

Hr. Dawson og mig begyndte begge at kunne lide vores nye hemmelige leg. Tit lå jeg bare i græsset mens vi snakkede, og jeg lærte ham godt at kende. Han fortalte mig at pinjetræerne på vejen blev plantet da han var teenager, og at han og fru Dawson i 50erne kørte rundt i landet i en gammel Buick og levede for fem dollars om ugen. Jeg hørte om alle børnene fra dengang: Hvem som faldt ned fra hvilket træ, alle de brækkede ben, hvordan han havde mødt fru Dawson på universitetet og hvor bange han havde været, da hun skulle opereres for blindtarmsbetændelse.

Under alle disse samtaler lå jeg i græsset uden at krydse benene og med kjolen så højt oppe som jeg turde uden at hr. Dawson skulle tro at det var med

vilje. Tit så jeg ud af øjenkrogen at hr. Dawson havde blikket rettet mod mine ben, mens han talte. Jeg så dog også at han stadig havde dette fjerne udtryk med et glimt af tristhed.

Jeg tilstår at jeg følte en hvis gysen ved at vise mig for hr. Dawson på den måde. Det må have været tidlige hormoner, for jeg opdagede at jeg kunne lide det. Jeg begyndte at vælge det undertøj jeg selv syntes var frækkest, eller det jeg troede at hr. Dawson bedst kunne lide.

Efter nogen tid behøvede jeg ikke mere at undgå øjenkontakt med hr. Dawson når han betragtede mig. Somme tider sad vi over for hinanden på terrassen på hver sin stol, mens han kiggede direkte på min talje og mine lår. Jeg spredte benene en lille smule for ham. Så standsede samtalen et øjeblik inden jeg samlede benene, og vi snakkede videre, som om ingenting var hændt.

Hr. Dawson stirrede ikke bare på mit underliv som en forstyrret pervers, han lavede øjenkontakt og kun engang imellem lod han blikket synke. Det blev snart til vores normale måde at være sammen på: Vi snakkede, jeg hørte om gamle dage, spredte mine ben og gav ham et godt syn. Det var rart, men hr. Dawsons udtryk af fjernhed forsvandt aldrig helt. Selv om han var venlig, og jeg vidste han kunne lide mine besøg, så smilede han sjældent.

En aften ændrede tingene sig. Det var blevet lidt senere end det plejede. Jeg spurgte hr. Dawson om jeg kunne blive lidt endnu og se på stjernerne. Ja naturligvis. Jeg lå på ryggen med knæene bøjede og fødderne ud til siden. Kjølekanten lå om min talje så mine trusser var helt fri. Jeg havde afgjort overskredet grænsen for hvad der kunne kaldes 'uheld' eller 'jeg vidste det ikke'.

Så faldt jeg i søvn! Eller halvsøvn i det mindste med hjælp fra humlebiernes monotone summen.

Jeg vågnede da noget rørte ved mig. Et stykke tid lod jeg det være inden jeg åbnede øjnene og så, at hr. Dawson sad ved siden af mig i græsset. Jeg blev usikker. Jeg havde leget lille uskyldige Lolita indtil nu, men havde ikke tænkt at det kunne føre til mere. For mig var det bare en uartig barneleg. Men der var ingen tvivl om at hr. Dawson havde hånden på mine trusser. Jeg gav en lille lyd som om jeg var ved at vågne.

"Undskyld, Ann," sagde hr. Dawson, "jeg kom vist til at vække dig."

Hr. Dawson flyttede stille hånden fra mit skridt. Selv i det tiltagende mørke kunne jeg se at han smilede.

"Nej, det tror jeg ikke, hr. Dawson, "sov jeg længe?"

"Kun et par minutter," svarede han. Han havde

stadig sit smil. Det var underligt at se hans tristed forvandlet. "Drømte du?"

"Det tror jeg nok."

"En rar drøm?"

Hans smil blev lidt større. Han mindede mig lidt om en hundehvalp som gerne vil roses. Det fik mig til at svare:

"Ja det tror jeg. En rar drøm."

"Godt."

Jeg følte mig mere sikker: Hr. Dawson var ikke nogen slem mand; han var blot en ensom mand.

"Jeg må heller gå hjem nu, inden det bliver helt mørkt."

"Okay, Vil du besøge mig i morgen."

"Helt sikkert hr. Dawson."

Næste dag spekulerede jeg på om det var en god ide at besøge hr. Dawson. Jeg var gammel nok til kende forskel på en 'rigtig' berøring og en 'forkert' berøring, men jeg troede ikke for alvor at hr. Dawson ville gøre noget forkert.

Jeg gik over til hr. Dawson til sædvanlig tid. Han sad allerede i haven og ventede.

"Hej, Ann, har du det godt i dag?"

Jeg indledte vores sædvanlige snak om alting og ingenting, men det virkede ikke. Hele tiden opstod en ukomfortabel tavshed. Nu var det pludselig mig som

havde svært ved at snakke. Jeg vidste ikke hvordan jeg skulle gebærde mig over for hr. Dawson nu da han havde rørt ved mig. Efter en lang pause sagde hr. Dawson: "Har du lyst til at mikse noget mere lemonade til os i køkkenet?"

Jeg var glad for afbrydelsen og løb ind i køkkenet, trak skærepladen ud og fandt citroner i køleskabet. Jeg var i fuld gang med at skære da jeg hørte hr. Dawson komme ind i køkkenet bag mig. Pludselig følte jeg mig tosset. Jeg behøvede ikke anklage hr. Dawson. Det var jo lidt som at skælde ud på en hundehvalp. Jeg havde mindst lige så meget ansvar som hr. Dawson.

"Vil De have sukker i hr. Dawson?" Spurgte jeg uden at vende mig om. Han svarede ikke. Jeg følte at han kom helt hen bag mig. Jeg mærkede hans hånd på min talje.

"Hr. Dawson?" begyndte jeg.

Men før jeg nåede at fortsætte løftede han min kjole og hans hånd gled indenfor. Den føltes varm mod maven da han stak fingrene ned foran.

"Hr. Dawson," gentog jeg. Jeg greb hans hånd. Det hjalp ikke. Hans fri arm klemte om mig. Jeg stod immobil mens hans kærtegnede min hårløse spalte ganske forsigtigt, indtil jeg glemte alt om citroner.

Jeg brød mig ikke om det han gjorde, men jeg lod ham alligevel røre ved mig, indtil jeg rømmede mig og

sagde: "Hr. Dawson, jeg synes jeg skal gøre lemonaden færdig."

Hans fingre standsede med at kæle mig, et øjeblik stod vi sådan inden han trak hånden til sig og listede bagud uden at sige noget.

Det var først da jeg løftede kniven, at jeg opdagede mine hænder rystede. Med en kraftanstrengelse fik jeg nerverne lidt i ro, jeg gjorde lemonaden færdig og gik ud med to høje glas lemonade. Dawson sad i sin stol uden at se på mig.

"Tak, Ann," sagde han. Jeg sad over for ham i tavshed. Når jeg så på ham kiggede han den anden vej, men lidt efter så han mig alligevel i øjnene med et lille usikkert smil.

"Jeg skal hjem nu hr. Dawson," sagde jeg.

"Ja, naturligvis," han så ned for sig. "Kommer du i morgen?"

Jeg vidste ikke hvad jeg skulle svare og gik bare min vej.

I sikkerhed i mit eget værelse prøvede jeg at forstå hvad der var sket. Jeg var vred. Det var forkert det som hr. Dawson havde gjort. Men hvad skulle jeg selv gøre? Sige det til mor? Og hvad så? Hr. Dawson ville få store problemer. På trods af at han havde handlet forkert, kunne jeg ikke lide tanken om at gøre ham ondt.

Jeg siger ingenting, besluttede jeg, men jeg går ikke derover mere.

Og det var hvad jeg ikke gjorde – et par dage. For næste eftermiddag blev jeg hjemme. Jeg havde næsten fortrængt oplevelsen med hr. Dawson indtil sengetid da jeg kiggede ud af vinduet. Det gjorde mig ked af det.

Hr. Dawson sad alene på sin terrasse. Af og til drejede han hovedet som om han søgte noget inden han igen blot så frem for sig i retning af ingenting, indtil han rejste sig og traskede ind i huset. Han gik langsomt med hængende skuldre. Lidt efter tændtes lyset i stuen.

Næste eftermiddag skete det samme. Jeg ønskede at blive hjemme, men kunne ikke slippe min følelse for hr. Dawsons ensomhed. Da tiden kom for mit sædvanlige eftermiddagsbesøg, gik jeg.

”Hej halløj, frøken Ann!” udbrød han da jeg uden at have banket på gik ud på hans terrasse, hvor han rejste sig fra sin stol ved min tilsynekomst.

”Hej hr. Dawson.”

”Hvor var du i går?”

”Jeg havde travlt.”

Han satte sig. I lang tid var der stilhed.

”Ann,” sagde han, ”Er det ok hvis du går ud i køkkenet og laver noget lemonade?”

Han så spændt på mig.

Jeg tøvede inden jeg sagde det, som jeg havde øvet mig på: "Nej hr. Dawson, jeg kan lide at snakke med Dem her på terrassen, men jeg bryder mig ikke om at være sammen med Dem inde i huset."

Jeg sagde det meget hurtigt og så ned. Da jeg løftede hovedet lignede hr. Dawson et menneske som var blevet slået og ikke ville gøre modstand.

"Undskyld," sagde han.

"Det er i orden hr. Dawson," sagde jeg, selv om jeg ikke helt mente det.

"Nej, nej ... " Han glattede sit tynde hår. "Det er ikke i orden. Jeg skulle ikke have gjort ... Jeg kunne ikke lade være ... undskyld."

Hr. Dawson havde svært ved at se på mig. Efter et par minutter rejste jeg mig og sagde jeg skulle hjem.

"Naturligvis, Ann. Ha' det godt."

Han kunne stadig ikke se mig i øjnene.

"Skal jeg komme i morgen hr Dawson?"

Jeg vidste at han ikke kunne svare.

Næste eftermiddag kom jeg igen, men hr. Dawson var ikke på terrassen. Han arbejdede heller ikke i haven. Jeg ventede et stykke tid for at se om han kom.

De næste dage skete det samme. Men en dag jeg sad ved mit skrivebord og kiggede ud af vinduet var hr. Dawson i haven. Ryggen var endnu mere bøjet end sidst jeg så ham, og han traskede modløst rundt

tilsyneladende uden noget særligt mål. Jeg løb.

"Hr. Dawson, hej!" kaldte jeg.

Han vendte sig. Et øjeblik virkede han forvirret, inden han svarede. "Hej Ann."

"Hvor har De været, jeg har ikke set Dem et stykke tid? "

"Ikke nogen særlige steder, jeg har det fint."

Men matheden i hans øjne og stemme var tydelig.

"Har De lyst til at snakke på terrassen?" tilbød jeg.

Vi satte os, og jeg tænkte på hvordan det havde været tidligere. Alting var forandret nu. Jeg prøvede at komme i tanker om hvad vi tidligere havde talt om, men kunne ikke huske det. Hr. Dawson så stadig trist ud.

Jeg sank noget spyt og spurgte usikkert: "Hr. Dawson, har de lyst til ... skal jeg lave noget lemonade i køkkenet?"

Han svarede ikke. Jeg rejste mig med bankende hjerte. Hvad var det dog jeg havde gang i? Ville han følge efter mig? I køkkenet fandt jeg citroner, vaskede dem, skar dem ud og miksede dem med sukker samtidig med at jeg lyttede efter hr. Dawson. Han kom ikke.

Jeg var færdig med lemonaden da jeg blev opmærksom på opvaskestativet. Der stod en tallerken, en kniv og en gaffel. Endnu en gang blev jeg slået af tristheden ved hr. Dawsons liv. Jeg var kun ni år, men

følte ensomheden omkring ham. Jeg forstod hvorfor mine forældre havde været flinke mod hr. Dawson i disse år, og hvorfor de havde opmuntret mig til at besøge ham. Jeg fik tårer i øjnene. Så gjorde jeg nogle ting klart for mig selv. Jeg hældte lemonade i glassene, men før jeg bar dem ud, tog jeg hurtigt mine trusser af og lagde dem pænt foldet sammen på bakkens ved siden af glassene.

Den kølige luft føltes frisk op under kjolen, for jeg var ikke vant til at gå uden trusser, og selv om kjolen nåede til knæene følte jeg mig nøgen da jeg krydsede græsplænen. Stille rakte jeg hr. Dawson hans glas.

Han rakte distræt efter glasset, men stivnede da han fik øje på mine underbukser. Hans hånd dirrede. Et par minutter sad vi tavse uden at se på hinanden. Da mit glas var halvtomt, tog jeg en dyb indånding og skiftede stilling. Foden kom op på sædet så kjolen gled op. Jeg mærkede at mine ører begyndte at brænde.

”Er Deres lemonade sød nok hr. Dawson?” Spurgte jeg og forsøgte at gøre stemmen rolig.

Han kiggede direkte på mine hemmelige dele. Jeg lod hans blik undersøge mig inden jeg fortsatte: ”Hr. Dawson? Skal jeg hente mere lemonade til Dem?”

Han nikkede. Jeg rejste mig, tog hans glas og gik mod køkkenet. Mens jeg hældte lemonade fra kanden, hørte jeg han kom ind i køkkenet. Jeg drejede mig om

mod ham. Han stod i døråbningen uden at komme nærmere. Jeg mødte hans blik. Hans øjne var ikke mere fyldt af diffus sorg som jeg havde set tidligere. Jeg løftede kanten af min kjole op, helt op til livet. Sådan stod vi et stykke tid: Jeg, en ni år gammel pige som uanstændigt viste sin tissekone frem til en mand midt i tresserne. Langsomt gik han frem og satte sig på knæ foran mig.

Jeg bed om underlæben da jeg mærkede hans fingre forsigtig kærtegne min tissekone. Tålmodigt holdt jeg skørtet oppe mens han blidt strøg mig.

"Du er så ... smuk," hviskede han. "Smuk ... Undskyld, tilgiv mig."

Han fortsatte med at stryge min tissekone.

Jeg vidste at det vi gjorde, var forkert, men jeg følte at det var godt for os begge to, så jeg lod ham gøre det.

"Vend dig om, Ann."

Han sagde det blødt, men som en ordre. Ydmygt gjorde jeg som han forlangte.

Jeg hørte lynlåsen i hans bukser og forstod at han havde taget 'den' frem. Jeg kunne ikke se det, men jeg var gammel nok til at vide det.

"Bøj hovedet så jeg kan se din hals."

Jeg gjorde som han forlangte. Han pressede mig mod bordkanten og trykkede mit hoved ned mod bordet. Jeg mærkede at han gjorde nogle hurtige

bevægelser og at noget fugtigt ramte mig nederst på ryggen.

"Stå stille, Ann, jeg tørrer dig af." Jeg hørte han ordnede sin lynlås, derpå rakte han til vasken efter en klud og tørrede min ryg. Da jeg vendte mig havde han et genert, men varmt, smil på læberne.

"Så!" Sagde han. "Ren og fin!"

"Tak hr. Dawson," sagde jeg. "Det er bedst jeg går hjem nu."

Jeg tilbragte mange timer den nat med at genopleve begivenhederne. I skolen lavede vi tit grin med 'tøser' og 'luderpiger', og jeg spekulerede på om jeg nu var sådan en. Jeg ønskede ikke at hr. Dawson rørte ved mig på den måde, men det gjorde ham glad. Derfor var jeg ikke en luderpige. Jeg fik også drømme hvor jeg var fanget i hans køkken. Når jeg ser tilbage på det, så arbejdede jeg hårdt på at udrede begivenhederne og få styr på dem og mig selv og hr. Dawson. Nogle gange, når jeg blev hjemme, kunne jeg se hr. Dawson sidde alene på sin terrasse. Andre aftener sad vi bare og snakkede så han næsten blev den gamle muntre Dawson fra før hans kone døde, men andre aftener spurgte han, "Ann, vil du godt lave noget lemonade til os? Det ville være dejligt."

Så gik jeg ind i køkkenet og tog mine trusser af. Hr. Dawson kom ind i køkkenet bag mig. Han løftede min

kjole. Somme tider skete der ikke andet, andre gange bøjede han mig forover med ansigtet mod bordet og lidt efter mærkede jeg det våde ramme mig på ryggen.

Efter nogle uger skete der en lille forandring. Hr Dawson bøjede mig frem over bordet, greb mine hænder og holdt dem fast. Derpå trykkede han 'den' mod mod mine endeballer og gned forsigtigt. Men han forsøgte aldrig at stikke 'den' ind i mig. Bare frem og tilbage indtil jeg blev våd op ad ryggen.

Efterhånden blev jeg vandt til denne særlige måde at blive holdt på.

Sådan var mit liv i flere måneder: Noget af det var normalt; skole, veninder, TV, sport, men tre gange om ugen gik jeg over til hr. Dawson og lod ham gøre hvad han ville med mig.

Jeg fyldte ti. På et eller andet tidspunkt lærte jeg, vist nok fra veninder, at hr. Dawson ejakulerede på mig. Ikke at det gjorde den store forskel: Jeg gik til hans hus, tog trusserne af og han rørte ved mig. Nogle gange ikke andet, andre gange gjorde han mig våd på ryggen, i nakken eller i håret når han ejakulerede på mig.

Det var det sidste som afsluttede vores forhold, for når jeg kom hjem med fugtigt hår og min mor spurgte, kunne jeg ikke altid finde på en god forklaring. Hun blev mistænksom, og hun var ikke dum.

Flere aftener fulgte hun efter mig uden at jeg opdagede det, hvor jeg bare snakkede med hr. Dawson på terrassen, men da hr. Dawson bad om lemonade og jeg lidt efter stod i køkkenet med trusserne lagt sammen på bordet og hr. Dawson stod i døren fra terrassen, kom mor stormende ind. Hun havde kigget gennem vinduet. Der blev en masse råben og kort efter kom politiet og hentede hr. Dawson.

Jeg ved ikke hvad hr. Dawson fortalte politiet, men han løj sikkert. Det gjorde jeg i hvert fald da en kvindelig betjent og en kvinde fra kommunen talte med mig. Jeg påstod at jeg ikke vidste, hvorfor jeg havde taget trusserne af - for sjov, sagde jeg. Jeg påstod også at det var første gang det var sket. De troede ikke på mig, Mor havde ikke set hr. Dawson gøre andet end at stå i døren, men jeg vidste at hr. Dawson ville blive straffet strengt, hvis jeg røbede ham, og han var en gammel mand, og trods alt havde jeg jo selv gjort en del. Men jeg ville ikke blive straffet. Derfor fastholdt jeg min forklaring, og hr. Dawson blev ikke straffet.

Ingen andre fik noget at vide. Heller ikke min spejderleder. Senere - og det var næsten morsomt - fik jeg mit duelighedstegn for at lave socialt hjælpearbejde. Det syntes jeg jeg havde fortjent. Meget mere end nogen kunne vide. Jeg havde hjulpet hr. Dawson i

hans ensomhed, - også med de forbudte ting.

Jeg kunne naturligvis ikke besøge ham mere, men jeg hilste på ham på gaden. Han smilede venligt til mig, og han var glad i lang tid.